

beds- og Bestillingsmændene, men ikke at gjøre noget Forsøg paa nu at faae den dengang dræbte Bestemmelse bragt til Live igjen.

Dinesen: Eigeoverfor den ærede Finantsministers Modstand indser jeg meget vel, at der, da det kun er et Mindretal af Udvalget, der har anbefalet at give Invaliderne denne Understøttelse for 1874—75, ikke er Meget at vente, og jeg har heller ikke gjort mig noget stort Haab derom paa Invalidernes Vegne; men jeg tror dog ikke den ærede Ministers Ytring om, at der var de samme Grunde til at gaa endnu længere tilbage end til 1874, holde Stik; thi det har ikke været stillet Invaliderne i Udsigt at faae et Tillæg for noget tidligere Aar end det, hvorpaa der er tænkt ved vort Forslag. Jeg tror ogsaa, at der er nogen Forskjel paa Invalidernes og Embedsmændenes Stilling. Jeg tror, at vi skulde Invaliderne et noget andet Hensyn, thi det er Mænd, der have sat Helbred og Førlighed til i Fædrelandets Tjeneste, og som kun ere hjulplne med en forholdsvis ringe Understøttelse. Med Embedsmændenes forholdes det sig derimod noget anderledes; de forblive i deres Stilling, deres Aar ere forbedrede, og de vedblive fremdeles at leve under disse forbedrede Aar. Naar den ærede Finantsminister mente, at vi skulde blive staaende ved en Beflagelse over, at Invaliderne ikke have faaet Tillæg i rette Tid, tror jeg ikke, at en saadan Beflagelse vil hjælpe Invaliderne ret meget. Der er sagt af Udvalget, at det er af formelle Grunde, at Invaliderne ikke have faaet dette Tillæg et Aar tidligere. Disse Grunde kunne ganske vist kaldes formelle; thi det har sin Oprindelse fra, at der blev indbragt et Lovforslag her i Folkethinget den 15de December 1873, hvilket blev underkastet første Behandling og henvist til et Udvalg den 10de Januar 1874. Dette Udvalg fremkom med et nyt Forslag den 20de Marts 1874, hvilket allerede kom til første Behandling og blev vist tilbage til Udvalget den 21de Marts 1874. Det blev derefter vist tilbage til Udvalget og kom først til 2den Behandling den 30te Marts i et Formiddagsmøde, og det kom endelig til 3die Behandling her i Folkethinget den 30te Marts i et Aftenmøde. Lovforslaget gik derpaa til Landstinget, hvor denne Sag blev anmeldt den 31te Marts; men her maa jeg gjøre opmærksom paa, at Rigsdagen blev sluttet den 1ste April, altsaa Dagen efter. Det var umuligt under saadanne Omstændigheder at faae Lovforslaget gennemført i dette Thing. Det havde hvilet i Folkethinget i over 3 Maaned, og jeg kan ikke andet end beklage, som jeg tidligere har udtalt, at Sagen ikke var bleven fremmet saa hurtig, som det kunde være fket. Dem, som har maattet betale Gildet, ere Invaliderne, og det forekommer mig derfor, at dette være, som det vil, er der i alt Fald gode Grunde for os til at gjøre dette godt her ved

at bevilge et Tillæg, som kan være Invaliderne til megen Nytte, men som ingen Rolle spiller for Statskassen.

Winther: Med Hensyn til det Forslag, som nu nylig var under Dmtale, vil jeg tillade mig at bemærke, at før Krigen begyndte, udkom der en kongelig Proklamation, hvori der blandt Andet udtaltes en Beroligelse for dem, der mulig kunde blive lemlestede i Krigen. Det forekommer mig, at, naar nu Tidsumstændighederne have gjort, at det Bederlag eller den Hjælp, man har givet strax efter Krigen, ikke længere har samme Betydning og ikke kan skaffe de Paagjældende de samme Midler til deres Eksistens, som det kunde dengang, er der Grund til at gjøre Noget, særlig fra Regeringens, men ogsaa fra Rigsdagens Side, naar at et saadant Løfte kan blive opfyldt. Det ses jo ogsaa, at baade Regeringen og Rigsdagen have i det nævnte Finantsaar 1874—75 villet komme dem til Hjælp, men paa Grund af formelle Vindringer og praktiske Vanskeligheder blev det ikke til Noget. Smidlertid var der vakt et Haab hos Invaliderne, og det er klart, at det maa opfyldes dem med Bitterhed, naar de se, at et saadant Tilslag kan af formelle Grunde blive til Intet for deres Bedkommende. Spør mange af disse Folk have ikke fra det Dieblif, de fik Udsigt til at faae Noget, søgt at hjælpe sig med at trække paa denne Veget, som man siger. Det forekommer mig derfor, at ihvovvel den ærede Minister kan have Ret i, at det ikke er noget Sevdvanligt at gaa ind paa en saaledes noget forældet Sag, er der dog nogle særlige Grunde lige over for disse Mænd, som have vovet Livet og ere bleve lemlestede for vort Lands Bestaaens Skyld. Der er noget for mig meget Uhyggeligt i, naar et saadant Forslag er kommet frem, ikke at give min Stemme dertil, naar jeg tænker paa, at det — naar jeg havde været i den Alder — ligesaa godt kunde have truffet mig som nogen Anden, og hvorledes og da vilde have bedømt dem, der havde negtet mig et saadant Tillæg, som der her er Spørgsmaal om. Jeg vil haabe, at Thinget vil overlade til Ministeren at gjøre, hvad han vil; maaske vise vi ham en Slags Mistillid ved at sætte det ind i Loven. Det er min Opfattelse, at naar vi sætte Poster ind i Finantsloven, som vedkommende Minister ikke har forlangt, er det et Bevis for, at vi mene, at han burde bruge dem; bruger han dem ikke, saa kommer han i Modstrid til vor Billie. Jeg vil stemme for Forslaget og haaber, at der vil blive Flertal derfor. Spørgsmaalet om Invalidernes Stilling er et af vore sømme Steder. Det er Folk, der have blødt for os Alle, og dem skulle vi ikke behandle smaalt eller bortvise, fordi der kan reises formelle Vanskeligheder eller Indvendinger imod Tiden for Forslagets Vedtagelse.